

آموختن رمز انجام همه کار در مسیح به عنوان آن فرد نیرو بخش
برای ما که مسیح را زیست کنیم، مسیح را بزرگ‌نمایی کنیم، و مسیح را برای جلال او در کلیسا کسب نماییم

مطالعه متون مقدس: فیلیپیان ۱: ۱۹-۲۱؛ ۲: ۲؛ ۳: ۱۴؛ ۴: ۶-۸، ۱۱-۱۳

۱. پولس رمز انجام همه کار در مسیح به عنوان آن فرد نیرو بخش را آموخت - فیلیپیان ۴: ۱۱-ب-۱۳:
 - آ. عبارت «[رمز را] یاد گرفته ام» نشان می دهد که پولس در وضعیت جدید، در محیط جدید قرار گرفته بود؛ هرگاه ما در محیط جدیدی قرار می گیریم، باید رمز زیستن در آن محیط را بیاموزیم.
 - ب. «[رمز را] یاد گرفته ام» به طور تحت الفظی به معنای «وارد شده ام» است. استعاره در اینجا اشاره دارد به وارد شدن یک شخص به درون یک جامعه مخفی با دستور العمل اصول ابتدایی آن.
 - پ. پس از گرویدن پولس به مسیح، او وارد مسیح و بدن مسیح شد؛ او سپس رمز چگونگی برگرفتن مسیح به عنوان حیات (کولسیان ۳: ۴)، چگونگی زیستن مسیح (فیلیپیان ۱: ۲۱)، چگونگی بزرگ‌نمایی مسیح (آ. ۲۰)، چگونگی کسب کردن مسیح (۳: ۸، ۱۲)، و چگونگی داشتن زندگی کلیسایی را آموخت (۱: ۸، ۱۹؛ ۲: ۱-۴، ۱۹-۲۰؛ ۴: ۱-۳).
۲. ایمانداران، شاگردان، یادگیرندگان هستند که در حال آموختن رمز می باشند، یعنی آموختن مسیح مطابق آن واقعیت که در عیسی است با اجازه دادن به روح واقعیت برای هدایت آنها به درون تمام واقعیت وضعیت حقیقی زندگی عیسی همانطور که در چهار انجیل ثبت شده است، یک زندگی که در آن عیسی همه امور را در خدا، با خدا و برای خدا انجام داد؛ خدا در زیستن او بود و او با خدا یک بود - یوحنا ۱۶: ۱۳؛ افسسیان ۴: ۲۰-۲۱:
 - آ. پیروان مسیح از طریق زندگی انسانی مسیح بر روی زمین به عنوان الگوی یک خدا-انسان - که خدای زنده را با انکار خود در انسانیتش (یوحنا ۵: ۱۹، ۳۰) زیست می کرد، شاگرد شدند؛ این نظر آنها را در مورد انسان منقلب کرد (فیلیپیان ۳: ۱۰؛ ۱: ۲۱).
 - ب. از آنجا که مسیح با انکار خود در انسانیتش، خدا را زیست می کرد، «به مصیبت هایی که کشید، اطاعت را آموخت» (عبرانیان ۵: ۸)، «و تا به موت بلکه تا به موت صلیب مطیع گردید» (فیلیپیان ۲: ۸).
 - پ. ما مسیح را طبق مثال او [مسیح] می آموزیم (متی ۱۱: ۲۹)، نه توسط حیات طبیعی خود، بلکه با حیات او در رستاخیز، که حیاتی با اطاعت است؛ یک شاگرد کسی است که حیات الهی را در زندگی انسانی خود زیست می کند.
 - ت. «من در بازیابی به مدت هجده سال رفتار برادر و اچمن نی را مشاهده کردم. هرآنچه در او مشاهده کردم به چیزهایی تبدیل شد که مرا شاگرد می کرد.» (مجموعه آثار ویتنس لی).
 - ث. به عنوان شاگردان خداوند، یادگیرندگان او، ما مدام تحت آموزش او به عنوان فیض خدا هستیم، که همچنین به عنوان «مهربانی و لطف نجات‌دهنده ما خدا ظاهر شد»؛ این فیض «ما را تادیب می کند [به ما می آموزد] که بی دینی [عدم خدا - ماندنی] و شهوات دنیوی را ترک کرده، با خرد اندیشی و عدالت و دینداری [خدایی بودن] در این جهان زیست کنیم و آن امید مبارک و تجلی جلال خدای عظیم و نجات دهنده ما عیسی مسیح را انتظار کشیم» - تیتوس ۳: ۴؛ ۲: ۱۱-۱۳.
 - ج. از آنجا که خواهران در زندگی کلیسایی شاگردان خداوند هستند، خواهران بزرگتر باید با خداوند یکی باشند تا خواهران جوان را آموزش دهند «که شوهر دوست و فرزند دوست باشند، و خرد اندیش و عقیقه و خانه نشین و نیکو و مطیع شوهران خود که مبادا کلام خدا متهم شود» - ۲: ۳-۵.
 - چ. به عنوان شاگردان خداوند، ما باید از کلام خداوند اطاعت کنیم که «رفته، این را دریافت کنید [بیاموزید]»؛ خدا مایل است به گناهکاران رقت انگیز رحم کند، پس او از ما می خواهد که در محبت به دیگران رحم کنیم - متی ۹: ۱۲-۱۳؛ میکا ۶: ۶-۸؛ مرقس ۱۲: ۳۳.

۳. آن رمز در فیلیپیان ۴، انجام همه کار در مسیح به عنوان کسی که به ما نیرو می بخشد است - آ. ۱۳؛ سرود ۵۶۴:

آ. پولس شخصی در مسیح بود (۲ قرن‌تیاں ۱۲: آ۲)، و مایل بود دیگران او را در مسیح بیابند. در فیلیپیان ۴: ۱۳ او اعلام کرد که قوت هر چیز را در او، [یعنی] همان مسیحی که به او نیرو می بخشید، داشت؛ این سخنی شامل تمام و نتیجه گیری در مورد تجربه او از مسیح است؛ این مکالمه کلام خداوند در یوحنا ۱۵: ۵ در مورد رابطه ارگانیک ما با اوست: «جدا از من هیچ نمی توانید کرد.»

ب. پولس به طور کلی در دین یهود تحت شریعت بوده و همیشه دیگران او را در شریعت می یافتند، اما هنگام ایمان آوردنش او از شریعت و دین سابق خود به درون مسیح انتقال یافت و به «شخصی در مسیح» تبدیل شد - ۲ قرن‌تیاں ۱۲: آ۲.

پ. اکنون او انتظار داشت که توسط همه کسانی که او را مشاهده می کردند، در مسیح یافت شود. این نشان می دهد که او آرزو داشت که کل وجودش در مسیح غوطه ور شده و از او اشباع شود تا همه کسانی که او را مشاهده می کردند بتوانند او را کاملاً در مسیح بیابند. فقط وقتی که ما در مسیح یافت می شویم، مسیح ابراز و بزرگ‌نمایی می شود - فیلیپیان ۳: ۹؛ آ: ۱: ۲۰.

ت. از یک سو، با نیرو بخشیدن توسط مسیح، ما می توانیم یک زندگی قانع داشته باشیم (۴: ۱۱-۱۲)؛ از سوی دیگر، با نیرو بخشیدن توسط مسیح می توانیم راست، مجید، عادل، پاک، جمیل و نیک نام باشیم (آیه ۸).

ث. سخن پولس درباره مسیح به عنوان آن فرد نیرو بخش، بخصوص حاکی است از نیرو بخشیدن ما توسط مسیح که او را به عنوان فضایل انسانی خود زیست کنیم و بدین وسیله او را در عظمت نامحدودش بزرگ نماییم؛ زیستن یک زندگی با این فضایل، بسیار سخت تر از انجام یک کار مسیحی است.

۴. روش عملی انجام همه کار در مسیح به عنوان آن فرد نیرو بخش، در فیلیپیان ۴: ۶-۷ دیده می شود: «برای هیچ چیز اندیشه مکنید [نگران نباشید]، بلکه در هر چیز با دعا و استغاثه با شکرگزاری مسولات خود را به خدا عرض کنید. و سلامتی [صلح و آرامش] خدا که فوق از تمامی عقل است، دل ها و ذهن های شما را در مسیح عیسی نگاه خواهد داشت»:

آ. خود مسیح، صلح و آرامش خداست که فوق از تمامی عقل است - اشعیا ۹: ۶؛ یوحنا ۱۴: ۲۷؛ لوقا ۷: ۵۰؛ رومیان ۳: ۱۷؛ ۵: ۱؛ ۸: ۶؛ ۱۵: ۱۳؛ ۱۶: ۲۰.

ب. عبارت «به خدا» حاکی است از حرکت به سوی، به منظور یک اتحاد و اشتراک زنده، که بر مشارکت دلالت دارد؛ از این رو، منظور از «به خدا» در اینجا «در مشارکت با خدا» است - فیلیپیان ۴: ۶.

پ. نتیجه عمل مشارکت با خدا در دعا این است که از صلح و آرامش خدا مسرت می بریم؛ صلح و آرامش خدا در واقع خدا به عنوان صلح و آرامش است (آ. ۹) که از طریق مشارکت ما با او توسط دعا، به عنوان ضد مشکلات و پادزهر اضطراب، در ما تزریق می شود (یوحنا ۱۶: ۳۳).

ت. خدای صلح و آرامش در برابر قلوب و افکار ما در مسیح گشت زده، ما را آرام و آسوده نگه می دارد (ر.ک. اشعیا ۳۰: ۱۵). اگر می‌خواهیم یک زندگی عاری از اضطراب داشته باشیم، باید دریابیم که همه شرایط ما، خوب یا بد، توسط خدا برای ما معین شده است تا در انجام سرنوشت خود برای کسب مسیح، زیستن مسیح، و بزرگ‌نمایی مسیح، به ما خدمت کند (رومیان ۸: ۲۸-۳۰؛ متی ۱۰: ۲۹-۳۱؛ ۲ قرن‌تیاں ۴: ۱۵-۱۸).

۵. آموختن رمز انجام همه کار در مسیح به عنوان آن فرد نیرو بخش، یعنی «در دعا مشارکت کن با عیسی»، که پادشاه ما، خداوند ما، سر ما و شوهر ما است (سرود ۷۸۴)؛ دعایی که با خدا تماس برقرار می کند شامل کلماتی است که از صمیم قلب گفته می شود:

- آ. ممکن است ما در وضعیت اندوه، افسردگی و ناامیدی باشیم؛ باید مشکلاتمان را نزد خداوند آورده و در مورد آنها به او بگوییم. او بهترین شنونده است؛ او احساس ما را می شناسد، و او با دل ما همدردی می کند. او می تواند ما را تسلی دهد و به ما کمک کند.
- ب. ما باید دریابیم که وقتی با خداوند به طور کامل صحبت می کنیم و دل خود را به حضور او می ریزیم، صمیمیت ما با خداوند یک قدم جلوتر است، و او را کمی بیشتر می شناسیم. تماس صمیمانه با او در این مواقع، صدها برابر بهتر از مشارکت معمولی ما با اوست؛ با این تماس ها است که ما در حیات رشد می کنیم - مزامیر ۶۲: ۶-۸؛ ۵۶: ۸؛ ر.ک. ۱ سموئیل ۱: ۱۵.
- پ. اگر شخصی هرگز در برابر خداوند اشک نریخته است، هرگز در شادی یا غم خود با خداوند شریک نشده است، و هرگز با خداوند درباره امور خصوصی خود صحبت نکرده است، او هرگز مشارکت صمیمانه با خداوند نداشته، و هرگز هیچ آشنایی عمیقی با خداوند نداشته است؛ تنها با گفتن همه چیز به خداوند می توان به او نزدیکتر شد.
- ت. او نسبت به هر یک از مشکلات ما دلسوز است. خداوند ما حاضر است همه اضطراب های ما را متحمل شود، و او از گوش دادن به سخنان ما خوشحال می شود. برای اینکه از او به عنوان آب زنده حیات مسرت ببریم، باید با او به عنوان صخره روحانی خود صحبت کنیم - اعداد ۲۰: ۸؛ ۱ قرنتیان ۱۰: ۱؛ خروج ۱۷: ۶؛ سرود ۲۴۸.
- ث. عنوان مزمور ۱۰۲ می گوید: «دعای شخص ستم دیده، آنگاه که در عجز و ناتوانی، ناله خود را به حضور خداوند می ریزد»؛ ما شاید به خدا شکایت کنیم، ولی شکایت کردن ما شاید بهترین دعا، خوشایندترین دعا برای خدا باشد؛ در حالی که شکایت می کنیم، خدا شادی می کند زیرا او باعث می شود که همه چیز با هم برای خیریت کار کند تا ما با صورت پسرش همشکل شویم - رومیان ۸: ۲۸-۲۹.
- ج. مزمور ۷۳ روایتی از دعای خالصانه سراینده جويا است که نزدیک بود توسط رنج خود و کامیابی شیرین بلغزد. او در نظر گرفت که دل خود را بیهوده طاهر ساخته بود، زیرا به جای مسرت بردن از کامیابی مادی، او تمامی روز مبتلا و هر بامداد تأدیب می شد - آ.آ. ۱۲-۱۶:
۱. راه حل حیرت سراینده درباره کامیابی شیرین، در قدس خدا به دست آمد (آ. ۱۷)؛ اول، قدس خدا، سکونتگاه او، در روح ما است (افسسیان ۲: ۲۲) و دوم، کلیساست (۱ تیموتائوس ۳: ۱۵). رفتن در قدس خدا، چرخیدن به روح خود و رفتن به جلسات کلیسا و جلسات خدمتگزاری است؛ در روحمان و در کلیسا، ما مکاشفه الهی دریافت کرده و توضیح همه مشکلاتمان را به دست می آوریم.
 ۲. از طریق گفتگوی صادقانه خود با خداوند و ورود او در قدس خدا، جوینده خداوند در نهایت توسط خداوند تا حدی روشن شد که توانست به او [خداوند] بگوید: «کیست برای من در آسمان؟ / و غیر از تو هیچ چیز را در زمین نمی خواهم. / اگرچه جسد [جسم] و دل من زائل گردد، / لیکن صخره دلم و نصیبم خداست تا ابدالابد» - مزامیر ۷۳: ۲۵-۲۶.
 ۳. قصد خدا از جویندگانش این است که آنها همه چیز را در مسیح بیابند و از مسرت مطلق مسیح منحرف نشوند. خواسته نهایی خدا در اقتصادش این است که ما مسیح را زیست کنیم، مسیح را بزرگ نمایی کنیم، و مسیح را برای جلال او در کلیسا کسب نماییم - فیلیپیان ۱: ۲۱-۱۹؛ ۳: ۸-۷؛ اشعیا ۴۳: ۷؛ ۱ قرنتیان ۱۰: ۳۱؛ ۶: ۲۰؛ ۱ پطرس ۴: ۱۱؛ افسسیان ۳: ۲۱-۱۶.